

Arrest

nr. 40 553 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 november 2009 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat D. VERLEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op (...) 1973 en van Nepalese nationaliteit te zijn.

Op 8 mei 2009 huwt verzoeker met mevrouw H.L. die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

Op 7 augustus 2009 dient verzoeker in functie van zijn huwelijk een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Mevrouw L.H. is op 14 mei 2009 uit de echt gescheiden van dhr. L.R.B.

Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat de Nepalese wetgeving polygamie niet toestaat, men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste.

Overwegende dat mevrouw L.H. (...) op 14/05/2009 officieel uit het echt is gescheiden van de heer R.B.L. (...) voor de Rechtbank te Kathmandu, Nepal.

Overwegende echter dat mevrouw L.H. (...) reeds op 08/05/2009 met de heer G.A. (...) in het huwelijk getreden is;

Overwegende, bijgevolg, dat het huwelijk tussen L.H. (...) en G.A. (...) geen rechtsgevolgen kan hebben in België;

De visumaanvraag van mevrouw L.H. (...) wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering. Hij onderbouwt zijn stelling als volgt:

“De Wet van 15 december 1980 stelt in artikel 39/2:

§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Artikel 39/56, lid 1 vreemdelingenwet.

Artikel (3)9/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat het huwelijk van 8 mei 2009 niet wordt erkend en daardoor geen recht opent op gezinshereniging. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van artikel 10 §1, eerste lid 4° van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt niet duidelijk dat het aanvechten van de thans bestreden beslissing hem enig nut kan opleveren.

Als gevolg van de niet erkenning van het huwelijk, kan het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij het visum gezinshereniging wordt geweigerd, geen wijziging teweegbrengen in de rechtspositie van verzoeker.

De niet erkenning van het huwelijk kan niet dienstig worden betwist voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar het Wetboek van internationaal privaatrecht een beroep heeft vooropgesteld bij de hoven en rechtbanken, waardoor de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesloten wordt.

Gezien de niet erkenning van het huwelijk, zal het bestuur in de hypothese van een vernietiging, niet anders dan een nieuwe weigeringsbeslissing kunnen geven.

Het rechtens vereiste belang om de thans voorliggende vordering in te leiden is afwezig in hoofde van verzoeker.

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan belang. (...)

Verzoeker repliceert dat hij in zijn verzoekschrift verduidelijkt dat hij er belang bij heeft beroep in te stellen tegen de beslissing aangezien hij de toekenning van het gevraagde visum nastreeft. De Raad kan wel degelijk nagaan of de weigering van het visum terecht is. De wettigheid van de motieven van de beslissing mogen en dienen te worden onderzocht.

De Raad merkt op dat het standpunt van verweerder dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te beoordelen of de weigering door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om een huwelijk te erkennen al dan niet wettig is, niet uitsluit dat de Raad onderzoekt of deze gemachtigde geen substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft miskend of zich niet schuldig heeft gemaakt aan overschrijding of afwending van macht bij het nemen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. De eventuele vaststelling dat een dergelijke inbreuk werd begaan, kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing en zal verweerder nopen om de ingediende visumaanvraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen waarbij niet bij voorbaat kan uitgesloten worden dat – gelet op de motieven van het mogelijk tussen te komen vernietigingsarrest – een andersluidende beslissing zal dienen genomen te worden. Er dient bijgevolg te worden besloten dat verweerder niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat verzoeker niet beschikt over een belang zoals bedoeld in artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De door verweerder opgeworpen exceptie is ongegrond

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending van de artikelen 27, §1, eerste lid en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort WIPR) aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verzoeker roept de schending in van de volgende artikelen:

Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“ Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het WIPR bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

De bestreden beslissing baseert de weigering van het visum immers op bovengenoemde wetsbepalingen. Waar de burgerlijke rechter bevoegd is om al dan niet de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte te erkennen, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel bevoegd om zich uit te spreken over weigering van een visumaanvraag.

Zo moet de Raad nagaan of de weigering niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker is van oordeel dat dit wel degelijk het geval is.

De feiten op zich zijn zeer duidelijk: polygamie mag niet, niet in Nepal en niet in België. Echter, op het moment van de visumaanvraag was er duidelijk slechts sprake van 1 huwelijk, aangezien mevrouw L.(...) officieel gescheiden was op 14 mei 2009, met name 6 dagen na haar huwelijk met verzoeker.

Zoals de bestreden beslissing ook vermeldt is ook in Nepal polygamie verboden: dit is reeds een eerste teken dat het huwelijk in casu wel degelijk in overeenstemming was met de Nepalese wetgeving. Hoe zou de Nepalese overheid anders het huwelijk hebben afgesloten?

De reden waarom het huwelijk door de Nepalese overheid werd afgesloten, is te vinden in het feit dat mevrouw L. (...) kon aantonen dat de echtscheidingszaak in beraad was, wat blijkbaar volstond voor de Nepalese ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker brengt stukken bij die officieel bevestigen dat het huwelijk in overeenstemming was met de Nepalese wet.

Een tweede punt is dat verzoeker zelf vrijgezel was op het moment van het afsluiten van het huwelijk met mevrouw L. (...) Hij maakte zich dus formeel niet schuldig aan polygamie: dit gegeven was voor de verwerende partij zeer duidelijk.

Tenslotte is het voor de verwerende partij ook een feit dat op het moment van de visumaanvraag er geen sprake meer was van polygamie: integendeel was de periode ervan zeer kort en enkel te wijten aan de formele uitspraak in de echtscheidingszaak.“

Verweerder antwoordt dat de bestreden beslissing stelt dat het huwelijk van verzoeker een bigaam huwelijk betreft. Verzoeker huwde immers op 8 mei 2009 te Nepal met mevrouw L.H. doch deze laatste was op dat ogenblik nog niet gescheiden van haar eerdere echtgenoot. De echtscheiding werd namelijk pas bij vonnis d.d. 14 mei 2009 uitgesproken. Deze vaststelling blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker betwist ook niet dat hij op 8 mei 2009 huwde en zijn echtgenote pas op 14 mei 2009 uit de echt gescheiden is. Verweerder stelt vast dat verzoeker feitelijk commentaar geeft op de bestreden beslissing maar er met zijn betoog niet in slaagt het tegendeel te bewijzen. Verweerder concludeert dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd genomen en dat er terecht wordt geoordeeld dat het te Nepal afgesloten huwelijk geen rechtsgevolgen kan hebben in België. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemoire zijn overwegingen uit zijn verzoekschrift en benadrukt dat de twee neergelegde verklaringen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kathmandu letterlijk bevestigen dat het huwelijk geldig is naar Nepalees recht. Een correcte toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR moet er dan ook toe leiden te aanvaarden dat naar het toepasselijke recht (dat van Nepal) het huwelijk wel degelijk rechtsgeldig is aangegaan. Tevens benadrukt verzoeker dat er op het moment van de visumaanvraag geen sprake meer was van polygamie. De toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR kan er op het moment van het beoordelen van de visumaanvraag dan ook niet toe leiden het huwelijk te beschouwen als zijnde in strijd met de openbare orde: het is overduidelijk dat de korte overlapping tussen de echtscheiding en het huwelijk enkel zijn oorsprong vindt in het verloop van de Nepalese echtscheidingsprocedure en niet in het willen handhaven of aangaan van een tweede huwelijk. De argumentatie van verweerder zou enkel kunnen worden gevolgd indien de visumaanvraag zou zijn ingediend tussen 8 en 14 mei 2009 aangezien er enkel in die zeer korte tijdsspanne – dan nog slechts formeel – sprake was van polygamie. De weigering om het huwelijk te erkennen als basis voor een visum gezinshereniging is dan ook kennelijk onredelijk in het licht van voornoemde omstandigheden.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging een Nepalese huwelijksakte heeft neergelegd. De bestreden beslissing bevat in casu dan ook twee te onderscheiden beslissingen. Vooreerst de beslissing tot niet erkenning van de neergelegde buitenlandse akte, met name de Nepalese huwelijksakte waarbij verweerder de geldigheid van het afgesloten huwelijk is nagegaan en ten tweede de beslissing tot weigering van de afgifte van visum - gezinshereniging.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERTX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele

ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Verzoeker argumenteert in hoofdzaak dat zijn huwelijk wel degelijk rechtsgeldig werd afgesloten volgens de Nepalese wetgeving en er geen sprake is van een bigaam huwelijk. Hoogstens kan worden gesteld dat enkel zijn echtgenote zich louter formeel tussen 8 en 14 mei 2009 schuldig maakte aan polygamie. Hij argumenteert dat zijn Nepalese huwelijksakte bijgevolg diende te worden erkend in toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR en het bijgevolg kennelijk onredelijk was om zijn visum te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht verzoekers huwelijk als een bigaam huwelijk heeft verklaard en dus zijnde in strijd met de openbare orde, bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door één van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige toepassing van de artikelen 21 en 27 §1, eerste lid van het WIPR bij de beoordeling van de afgifte van de visumaanvraag, wijst de Raad vooreerst op hetgeen hoger reeds werd gesteld.

Aangaande de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op de artikelen 21 en 27 §1, eerste lid van WIPR moet worden gesteld dat uit artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoeker legde hiertoe een Nepalese huwelijksakte voor. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009,

nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben – in casu Nepal –, onderzoeken of het huwelijk rechtsgeldig werd aangegaan naar Nepalees recht en of de erkenning van de huwelijksakte zou kunnen leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

De bewering van verzoeker dat het huwelijk overeenkomstig de Nepalese wetgeving werd gesloten waarvan hij twee bewijsstukken bijbrengt en het vermoeden dat de Nepalese overheid heeft onderzocht of aan alle voorwaarden voor het afsluiten van het huwelijk door de beide partners werd voldaan sluiten op zich niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alsnog verifieert of het huwelijk met een Belgische onderdaan waaraan een vreemdeling een verblijfsrecht wenst te ontnemen niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Zoals hoger reeds werd aangegeven is ondanks dat verweerder bevoegd is om deze toetsing te doen, niet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch de rechtbank van eerste aanleg de bevoegde instantie om na te gaan of de niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op grond van de artikelen 27 §1, eerste lid en 21 van het WIPR op correcte wijze gebeurde. Het middel is dan ook onontvankelijk waar verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt om de rechtmatige toepassing van de artikelen 27 en 21 van het WIPR te toetsen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de rechtmatige weigering van de visumaanvraag, gelet op het feit dat op het ogenblik van de visumaanvraag er op geen enkele wijze nog sprake was van bigamie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing concludeert dat :

“Overwegende , bijgevolg, dat het huwelijk tussen L.H. (...) en G.A. (...) geen rechtsgevolgen kan hebben in België; de visumaanvraag van mevrouw L.H. (...) wordt derhalve geweigerd.” Uit het geheel van de beslissing blijkt het duidelijk om een materiële vergissing te gaan en bedoelde verweerder dat de visumaanvraag van de heer G.A. wordt geweigerd.

Er werd reeds op gewezen dat uit artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing bestaat erin de geldigheid van het huwelijk en de erkenning van de huwelijksakte na te gaan. Verweerder komt aldus tot de conclusie dat gelet op het bigaam huwelijk dat ook door de Nepalese wetgeving verboden is, het huwelijk niet rechtsgeldig werd aangegaan en de huwelijksakte aldus niet kan worden erkend en bijgevolg geen rechtsgevolgen kan hebben in België. Indien verzoeker het niet eens is met deze conclusie dient hij zoals uitvoerig werd uiteengezet deze aan te vechten bij de rechtbank van eerste aanleg. Gezien de voorwaarde van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name het kunnen voorleggen van een geldige huwelijksakte en de niet erkenning van de neergelegde huwelijksakte, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder tot de conclusie komt dat de visumaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient te worden geweigerd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat zijn visumweigering kennelijk onredelijk is. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Het enige middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN